

Kézdi Imola

MINISTRÁZSÁK

BENNED

addig
tartottad
csak
bennem
a lelket,
amíg
benned
tartottam
a lelkelem.

MEGÁLLÍTLAK MAJD

ha köztünk jársz, Isten,
megállítalak az úttesten.
megkérdem, ki vagy?
tudnál-e szeretni?
hazaviszlek.
asztalt teríték.
s míg a krumplit
hámozom,
közeledben
kárhozom
el.

LÓGTÁL

rémes fémesen,
érces kényesen
lógtaal, kulcsként,
a nyakamban,
istenem.
elvesztettelek.
megkeresnélek,
de még nincs
okom rád.

TIZENEGY HARMINC

Tizenegy harminckor
feladtam.
Ültem szépen
a bőrfotelben,
(nincs ilyen)
és kerestelek.
A csíkos kanapéra,
(ilyen sincs)
mellém ültél.
Ekkor már tizenegy
negyvenhárom lett.
Nem láttalak,
nem éreztelek.
Kimentem a konyhába,
(ilyen persze van)
kerestelek, kerestelek.
Te jó isten!
Csak villákat,
kopott kanalakat,
és kifogásokat találtam.

OLYAN SZÉPEN

olyan szépen
fohászkodtam,
hogy megtört az ég.
mégis félek,
hogy elhagylak.
úgy félek, hogy
mozdulni sem
írok!

FAGYPONT

fagypontra alá
süllyedtem.
fagyöngyözök
barázdás homlokom.
jégvirágos éjszakán
gyere el hozzám,
légy az istenem,
csak az enyém,
s míg angyalaid
vigyáznak,
jégbe hűtött
miseborral
lazítunk majd,
minden vasárnap.

CSENG

reménytörésre
került a sor.
imámba szállt
a bátorság,

fohászaimban
élsz tovább,
de túlteszem
magam ezen.
te túlteszel
rajtam is.
elhagyott
templomod
vagyok,
hallod?
cseng-bong
bennem
a harangszó.